

בית הדין הארצי לעבודה

ע"ע 51638-08-21

13 ינואר 2022

המערערת

קודן טרסט בע"מ

המשיב

יוסי בן חמו

לפני: השופט רועי פוליאק, השופט אילן סופר, השופט מיכאל שפיצר
נציג ציבור (עובדים) מר שלמה כפיר, נציג ציבור (מעסיקים) מר רמי דיין

ב"כ המערערת עו"ד גיא אבידן

ב"כ המשיב עו"ד יזהר רגב, עו"ד דוד מססה
פסק דין

1. לפנינו ערעור על פסק דינו של בית הדין האזורי תל-אביב (השופטת חופית גרשון-זרעאלי ונציגי הציבור גב' שוש ברוך ומר צבי שטרן; סע"ש 9314-11-18) אשר דחה את תביעתה של המערערת (להלן - החברה) נגד המשיב (להלן - המנהל) לתשלום שווי של רכב מדגם מרצדס 350ML (להלן - הרכב) שלטענתה מצוי בבעלותה ולא הוחזר לה על ידי המנהל עם סיום עבודתו. מנגד קיבל בית הדין האזורי את תביעתו הנגדית לתשלום פיצויי פיטורים בסך 585,596 ש"ח, ודחה את תביעתו לתשלום עבור עבודה בשעות נוספות.
2. לאחר שבחנו את כלל חומר התיק בכתב ובעל-פה, הגענו לכלל מסקנה כי דין ערעור החברה בנושא פיצויי הפיטורים להתקבל ודין ערעורה בשאלת הבעלות ברכב - להדחות שלא מטעמיו של בית הדין האזורי.
3. נקדים ונציין כי כפי שקבע בית הדין האזורי, במערכת היחסים שבין בעלי הדין, רב הנסתר על הגלוי. מטעמים השמורים עם בעלי הדין לא הומצא ולו

תלוש שכר אחד (למעט תלוש גמר חשבון) בגין תקופת עבודה של כ-15 שנים. הצדדים לא טענו לקיומו או לאי קיומו של הסכם עבודה או של טופס הודעה לעובד ולהשלכות של הפרה אפשרית של החובות הרישומיות המוטלות על

--- סוף עמוד 2 ---

מעסיק. יתר על כן, עילות התביעות נובעות במידה רבה מאי דיווח לרשויות המס על מערכת היחסים הכספית המלאה שהיתה ביניהם ושלא ניתן היה ללבנה לאשורה בהליך המשפטי.

4. **תביעת המנהל - בית הדין האזורי קבע** כי החברה שילמה למנהל מידי חודש בחודשו תשלום כספי במזומן מעבר לתשלום ששולם בתלושי שכר. לא מצאנו לנכון להתערב בקביעה העובדתית העולה בקנה אחד עם חומר הראיות שעמד בפני בית הדין. עם זאת, קיים קושי הן בקביעת שיעורו של התשלום והן בגילומו לערכי ברוטו לצורך חישוב השכר הקובע לפיצויי פיטורים. המנהל ציין בתצהירו כי השכר ששולם לו במזומן עמד על סכום של 17,000 ש"ח. לא הוצגו תימוכין כלשהם לטענה. בית הדין האזורי לא ציין כי הוא נותן אמון בעדות המנהל לעניין זה אלא קבע כי "בהעדר ראיות אחרות לסתור את גרסת המנהל ביחס לסכומים ששולמו במזומן, אנו מקבלים את גרסתו בהקשר זה". אכן, אילו היה נטען להפרת חובות רישומיות היה עובר הנטל אל החברה. אולם, בנסיבות העניין משהחברה הכחישה את עצם התשלום היה על המנהל להביא ולו ראשית ראיה לסכום הלא מבוטל על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות לחברה ואין די בכך שלא הובאו "ראיות אחרות לסתור" על ידי החברה.

יתר על כן, המנהל לא צירף כל ראיה לתמיכה בחישוב שערך באשר לסכום הברוטו (39,791 ש"ח) המגלם תשלום נטו של 17,000 ש"ח. אמנם, המנהל צירף לתצהירו מכתב של של רואה חשבון מטעמו לפיו נקבע סכום הברוטו. עם זאת, למכתב אשר עורכו לא העיד והוא לא הוגש כחוות דעת, אין כל משקל ראייתי, קל וחומר עת הנתונים שעמדו בבסיס המכתב נסמכו בין היתר "על נתונים נוספים שהועברו אלי בעל פה" ושלא פורטו בדרך כלשהי. אם לא די בכך, מהמכתב עולה כי רואה החשבון גילם בשכר הברוטו גם תשלומים לביטוח פנסיוני (חלק מעסיק – תגמולים ופיצויים - וחלק עובד גם יחד) באופן ש"ניפח" את שכר הברוטו מצד אחד וכלל כבר את הפיצויים בגין תשלומי הנטו מהצד האחר. בין כך ובין כך, המנהל כלל לא טען בתביעתו או בתצהירו כי ההסכמה על תשלום חלק משכרו במזומן כללה גם הסדרה לפיה לתשלומים המוסכמים במזומן יתווספו תשלומים נוספים בעת סיום עבודתו. נוכח כל האמור לעיל, מצאנו כי דין תביעת המנהל להדחות ודין הערעור של החברה באשר לתביעת המנהל – להתקבל.

5. **תביעת החברה** – מקובלת עלינו טענת החברה הנסמכת על מסמך בכתב ידו של המנהל, כפי שהודה המנהל, כי הרכב בבעלותה. טענה זו נתמכת בין היתר

במכתב רואה החשבון שהופנה אל המנהל והוגש על ידו. כזכור מכתב זה פירט את נתוני השכר של המנהל על בסיס מידע שהועבר לרואה החשבון על ידי המנהל. במכתב מצוין כי על החישוב הכלול במכתב יש לקחת בחשבון גם זקיפת שווי רכב מקבוצה 7 בסכום של 10,570 ש"ח לחודש. מצאנו בכך הודאת בעל דין מטעם המנהל כי הרכב אכן בבעלות החברה חרף רישומו במשרד הרישוי לצרכים שאיננו נדרשים להם על שם המנהל. עם זאת, לא הובאה בהליך המשפטי כל ראיה בדבר שוויו של הרכב וממילא בהעדר בסיס ראיתי לא ניתן לקבל את טענת החברה בדבר שוויו. על יסוד האמור, דין ערעור החברה בנושא הרכב – להדחות.

6. **סוף דבר** - ערעור החברה מתקבל בכל הקשור לתביעה שכנגד שהגיש המנהל ונדחה לעניין תביעת החברה כנגד המנהל. משמעות הדברים היא כי דין התביעות שהוגשו בבית הדין האזורי – להדחות הודנית. בנסיבות העניין, בהן הוטל צל כבד על התנהלות הצדדים מול הרשויות השונות תוך שהדיון בבית הדין האזורי התנהל בעמימות ראיתית מכוונת, מצאנו לנכון לחייב כל אחד מהצדדים בהוצאות בסכום של 10,000 ש"ח לכל צד לאוצר המדינה.

ניתן היום, י"א שבט
תשפ"ב (13 ינואר 2022),
בהעדר הצדדים וישלח
אליהם.

מיכאל שפיצר,
שופט

אילן סופר,
שופט

רועי פוליאק,
שופט, אב"ד

מר שלמה כפיר,
נציג ציבור (עובדים)